

Klappjakter på Trolle^Inäs.

På Trolle^Inäs gård finnes en gammal jägare~~xxx~~, som uppnått den höga ål-
 dern av 98 år. Han är en gammal trotjänare på gården och åtnjuter en
 del understöd från denna. Han är ännu vid ovanligt god vigör och det
 är med tydligt nöje han låter tankarna åter vandra till den tid här
 han utförde sitt älliggande såsom jägare hos överhovjägästare Nils
 Trolle. Särskilt voro klappjakterna glanspunkterna i jaktsäsongen.
 Även innan Överhovjägästarens tid hade Moberg varit på Trolle^Inäs. Han
 hade börjat sin tjänst hos dennes farbroder gamle baron Trolle. ~~påxxx~~
 Såsom bekant har våra monarker alltid gärna gästade ägarna till Trolle-
 näs. Såväl konung Oscar II, som Gustaf V, ha ofta varit gäster där under
 klappjakterna. Under fyrtiofem år har Moberg varit jägare på Trolle^Inäs,
 så han har varit med om många klappjakter. Han berättar också hur man
 förfor vid dessa tillfällen.

När klappjakterna skulle gå av stapeln bådade man upp drivare eller
 drevkarlar från olika delar av godset. En gång då konung Oscar var
 med bådade man upp drivare från hela godset. En karl skulle sändas
 från varje arrendator på godset. Drivarna samlades vid Trolle^Inäs gård
 på morgonen och vid 10-tiden voro jägarna färdiga till start. Man gick

*Jägare
Moberg*

*Klappjakt
Trolle*

dels i skogen och dels på fälten. Jägarna utposterades på vissa avst-
stånd från varandra. Samma var förhållandet med drivarna, som från mot-
satta hålllet skulle driva villebrådet till de utposterade jägarna, så
att bytet kunde komma i håll för dem.

När jakten pågått till bortåt ettiden samlades jaktsällskapet vid nå-
gon förut bestämd arrendegård. Här avät man de medhavda matsäckarna.

Även drivarna blevo bjudna på en smörgås och en snaps. Ibland körde ~~x~~
man upp med mat från gården. När måltiden var över och man vilat ut
lite fortsatte jakten tills det blev skymning. Det var huvudsakligen

~~Rådjur~~, harar och raphöns, som skjöts. Fasaner kommo ej till gården ~~för~~
förrän överhovjägmästarens tid. (Denne dog i början av juli 1930).

Vid de kungliga jakterha var där en särskild person, som skulle gå
och bära skotten åt kungen. Klappjakten varade endast en dag, men sedan
hände det att kungen stannade och själv gick ut på jakt.

I början av Mobergs tjänstetid fanns det mycket större skogar. Hela
Farstorp låg då i fälad med goda jaktmarker. I Råröd, där även Trolle-
näs har domäner var fordom gott om rådjur. I Norrebacke bakom Stehags
kyrkogård var gott om rådjur, varför man hade klappjakter även på det
området. I Skärs skog tillhörande Trollenäs, men befintligt inom Bosarps

*härto i
jakterna.*

församling var gott om rådjur, ja i denna skog är lyckligtvis det vackra viltet ännu ej helt utrotat.

Vid min fråga angående de kungliga jägarnas skjutskicklighet svarade Moberg: "Kung Oscar va ente så dåkti, men Gustaf kan skjuda!" och vid närmare samspråk förstod jag att han ansåg Konung Gustaf såsom en skicklig jägare. Han berättar vidare, att kung Gustaf var en snäll jaktkamrat.

Baron Trolle tyckte han också mycket om både såsom husbonde och jaktkamrat och han tillägger, "en känne ente ha bätton sällskab när en va ude å jaga!"

Moberg är en gammal gemytlig man och ovanligt duktig efter sin ålder. När jag framhöll detta sade han "Ja e väll ente gammal!" Jag måste naturligtvis medge, att han ej verkade ~~x~~ till att vara så gammal, som han är, och han sade då. "Ja har ed ju bra. ja e nöjd," yartill jag genmälde, att det var ~~xxxnxx~~ är bra när folk är nöjda. "Ja," svarade Moberg, "ja tror att de e den bästa medecinen. Ja har aldri vad sjud, men en del, som e möed öngre en ja, di pustar å har se å rännor te doktorn för allt möjligt antingen di behöver ed ella ej å ente hjälpor de fårr de, nå ja tror, att vore folk letta mer nöjda, så vore de bätton än de e.

Moberg
konungens
het

Jag kunde ej undgå att hysa beundran för denne man, som levat så nära ett sekel och kommit till en så enkel, men sund levnadsvishet under den långa tid han förunnats att leva, och denna vishet var. ~~xxx.~~ Att människor böra vara förnöjsamma. Man kunde ej undgå att känna glädje när man såg detta åldriga par, som levat samman i nära sjuttio år. Gubben nära hundraårig sittande belåten i sin gungstol och gumman 87 kry och duktig sitta sysselsatt med sin sömnad. Dock var hon ej så gemytlig och tillgänglig, som gubben, men man gick ifrån det gamla paret en erfarenhet rikare, ty man hade sett ett par människor nöjda och belåtna efter ett pliktroget utfört livsverk.
